

faa Benseende at rette nogen alvorlig Modstand mod denne Vndring. Naar jeg udtaler mig mod den, er det, fordi det forekommer mig, at hvis man iøvrigt skulde finde Lovforslaget, egnet til Vedtagelse, vilde det uregtelig være noget Lidt at sende Sagen tilbage til Landstinget for. — Hvad Forslaget til § 39 angaar, da har den ærede Forslagsstiller erkjendt, at den Regel, der er givet i § 39 i Slutningen, er, saaledes som det ogsaa udtrykkelig siges i Motiverne, i Overensstemmelse med den almindelige Regel i Kjøbstadkommunalloven af 26de Mai 1868, men den ærede Forslagsstiller mente dog, at der er en Forskjellighed tilstede i dette Tilfælde, der kunde begrunde en anden Regel end den, der er givet i Loven af 26de Mai 1868. Det forekommer mig imidlertid, at han ikke havde ganske Ret, naar han mente, at Amtmanden her skulde ligesom halvveis anses som Part i Sagen, og at der derfor kunde være Anledning til ikke i dette Tilfælde at henvise Sagen til Forhandling mellem Byraadet og Amtsraadet, men at det derimod var naturligere at henvise den til Forhandling mellem Byraadet og Sogneraadet; det er ganske vist, at Amtmanden ikke staar ganske udenfor Ordningen af de Forhold, hvorom her er Tale, men paa den anden Side indskrænker hans Virksomhed her sig i Virkeligheden til, saaledes som der var Veilighed til at berøre det ved første Behandling, at udtale sig angaaende Byraadets Forslag til Kjøbstadernes Vedtagter og til, forsaavidt der ikke skulde være Enighed mellem ham og Byraadet, da at indstille Sagen til Indenrigsministeriets Afgjørelse. Men naar Kjøbstadernes Vedtagter engang ere blevne bragte i Stand, har Amtmanden i Virkeligheden ikke mere med disse Forhold at gjøre og ikke nogen Interesse i Sagen, der skulde kunne mistænkeliggjøre hans Stilling som Formand i Amtsraadet. Men hvad der forekommer mig at være af væsentlig Betydning, er ikke alene dette, at man ved at vedtage det ærede Medlems Forslag til § 39 vil fravige den almindelige Regel i Kjøbstadkommunalloven, men det forekommer mig tilføjede, at man da vil komme i Strid med et af Grundprinciperne i Landkommunalloven, og det er Noget, der vistnok maa anses for mindre heldigt, at man saa Nar efter, at man ved almindelige Love har givet Regler for de forskjellige Kommunalbestyrelsens Myndighed, vil fravige disse almindelige Regler paa enkelte Punkter ved enkelte særlige Love, og jeg tror ikke, at det lader sig bringe i Overensstemmelse med den almindelige Regel i Kommunalloven, om man paa dette Punkt vilde skyde Amtsraadet ud. Jeg forudsætter, at, dersom man fastholder Slutningen af Lovforslagets § 39, saa vil Amtsraadet ikke forhandle med Byraadet uden at give Sogneraadet Veilighed til at udtale sig, og navnlig hvis der skulde komme Strid tilstede mellem Byraadet og Amtsraadet og Sagen derefter blive indstillet til Indenrigsministeren, antager jeg rigtignok, at Indenrigsministeren vil for-

lange at høre Sogneraadets Anskuelse angaaende denne Sag. Dersom det derimod er Mening, saaledes som jeg har forstaaet det ærede Medlems Forslag, at man ved at følge ham skal sætte Sogneraadet i Stedet for Amtsraadet, og at Amtsraadet ganske skal fjernes, saa er det, som jeg før sagde, min Mening, at man derved kommer i Strid med Landkommunalloven. Der findes nemlig i dennes § 26 en Regel, der begrænser Sogneraadets Myndighed, idet den bestemmer, i hvilke Tilfælde Sogneraadet ikke kan træffe nogen bindende Afgjørelse, med mindre det faar Amtsraadets Godkendelse af sin Beslutning, og dertil hører blandt Andet Spørgsmaalet om Overtagelsen af vedvarende Forpligtelser, som ikke direkte ifølge Lovgivningen paahvile samme. Det er min Mening, at man, hvis man her vil give Byraadet og Sogneraadet Myndighed til at blive enige om en vis Vederlagssum til Kjøbstaden, uden at dette skulde forelægges Amtsraadet, derved vil komme i Strid med Landkommunallovens § 26. Jeg har for mit Vedkommende ikke Noget imod, at man sætter ind i Loven, hvis det anses for at være ønskeligt eller nødvendigt, at der skal forhandles mellem Kjøbstadens Byraad og vedkommende Landsogns Sogneraad, saaledes at Overenskomsten, forsaavidt den kommer i Stand, for Landsognets Vedkommende skal godkendes af Amtsraadet og naturligvis forbeholdes Ministerens Afgjørelse, dersom Enighed ikke kan tilveiebringes; men jeg kan ikke anse det for stemmende med Landkommunalloven, om man her vilde skyde Amtsraadet ud, saaledes at det skulde være muligt for Byraadet at træffe Overenskomst med Sogneraadet uden at bringe Sagen ind til Godkendelse af Amtsraadet. Hvis derfor Thinget skulde vedtage det Forslag, der er stillet under Nr. 2 til § 39, kan jeg ikke Andet end at anse det for nødvendigt, for at være i Overensstemmelse med Kommunalloven, at der gjøres en lille Vndring, hvorved man maatte indskyde f. Ex. efter „Sogneraad“: „under Forventning af Amtsraadets Godkendelse“ eller noget lignende, en Forandring, der i Øvrigt ikke vil være særlig vanskelig at iværksætte. Men det forekommer mig, at, hvis man erkjender dette, at det ikke gaar an at skyde Amtsraadet bort, vil man praktisk taget ligesaa godt kunne blive ved, hvad der nu staar i § 39.

Th. Nielsen: Jeg skal bemærke, at jeg tror, at den høitaaede Justitsminister dog noget har misforstaaet Vndringsforslaget, naar han opfattede det, som om Byraadet og Sogneraadet selv kunde træffe Afgjørelse; thi der staar tværtimod det Modsatte. Var det Tilfældet, at Vndringsforslaget vilde bevirke dette, vilde det ganske vist være i Strid med Landkommunalloven, men det staar der ikke. Der kommer jo ordret til at staa saaledes: „I saadanne Tilfælde fastsættes det af Indenrigsministeren efter Forhandling med vedkom-